

Selvpresentasjon Olav Rune Ertzeid

1. Gi en kort beskrivelse av deg selv.

Jeg heter Olav Rune Ertzeid og er for tiden prost i Nord-Helgeland prosti og bor i Sandnessjøen. Det har jeg vært i 18 år. Som min CV viser har jeg tjenestegjort i Sør-Hålogaland bispedømme i totalt 31 år.

Jeg er gift med Marit og vi har 4 barn og 6 barnebarn.

Naturen, kulturen og måten å møte hverandre på i Nord-Norge har fasinert oss siden vi kom til Helgeland i august 1987.

Jeg er naturglad, jeg liker det ville, det vakre, det milde og det varierte landskapet her. Jeg er arbeidsom og jeg liker å ha mye, men ikke for mye å gjøre. Jeg jobber også som sykehusprest i 10% stilling særlig rettet mot palliasjon. I tillegg har jeg blitt ansatt av Helgelandssykehuset i en 10% stilling som leder i Klinisk Etisk komite. Jeg bidrar med regelmessige bidrag til etisk refleksjon på sykehusets intranettsider.

I tillegg har jeg en avtale med lokalavisen om å levere kronikker og har levert over 100 kronikker så langt. Jeg holder også en del foredrag da særlig om kommunikasjon og etikk og underviser litt på sykepleierutdanningen som VID har etablert.

Jeg er samfunnsengasjert og deltar i det offentlige ordskiftet på temaer som angår folks livsvilkår.

Jeg er et grunnleggende optimistisk menneske som har lett for å se etter og finne løsninger. Jeg tror virkelig at de som møter meg opplever at jeg er glad i folk.

Jeg vil våge å beskrive meg selv som et varmt, kulturåpent, menneskeglad, naturopptatt, ryddig, klartenkt, lyttende og tydelig menneske.

2. Hva er viktig i ditt trosliv og hva kjennetegner deg som teolog?

Gudstjenesten er viktig i mitt trosliv. Det gjelder enten jeg selv er forrettende prest eller en «vanlig kirkegjenger». Inspirasjonskilder i mitt trosliv er kirkens liturgier og tradisjoner, naturen, bildende kunst, litteratur, musikk, samtaler med mennesker og bønn. Jeg ber ofte, men ikke så lenge om gangen. Selv om det er store ord så er Jesus mitt store forbilde. Jesus var radikal i møte med mennesker som av ulike grunner var marginalisert og definert ut av fellesskapet. Jesus ville åpne fellesskapet og ikke begrense tilgangen til det. Denne viktige delen av evangeliefortellingen er til stadig inspirasjon.

For meg er det helt naturlig å snakke om min tro. Troen på den treenige Gud er det utsiktspunktet jeg ser og lytter til omgivelsene fra.

Jeg tror og har hørt av mange at det som kjennetegner meg som teolog er at jeg tenker dypt og kan snakke forståelig om det. Jeg er et søkende menneske som tror at jeg er funnet, men at jeg selv fortsatt har mye å lete etter. Jeg finner meg godt til rette i folkekirkeligheten. Jeg brenner for å formidle en kulturåpen og naturvennlig tro.

Teologisk er jeg formet av kontekstuell teologi.

3. Hvilken ledererfaring har du og hvordan vil du karakterisere deg selv som leder?

Jeg har i grunnen vært leder i alt jeg har vært med i siden jeg gikk på videregående skole. Skolelag, ungdomskor, Indremisjonsforening, speider, Miljøforum, idrettslag, fagforening, kirke.

I kirkelig sammenheng har jeg vært fagforeningsleder, lokalt, regionalt og nasjonalt fra 1988 til 2000. Så har jeg vært prost siden 2000.

I 2014 hadde jeg et års forskningsstipend – Olavsstipendet – som da ble gitt av Kulturdepartementet. Der forsket jeg nettopp på ledelse i kirken og utviklet 3 veiledningshefter i relasjonell ledelse. Arbeidshypotesen min var følgende: Proster leder ikke mer enn de selv blir ledet av biskopen. Jeg holdt noen foredrag om dette på flere nasjonale lederseminar og kurs. For å minne meg selv på hva jeg da fant ut at manglet lagde jeg meg følgende lederpåminning: Jeg skal gi Retning, Rom og Ros. Det prøver jeg å leve etter i min lederhverdag.

Jeg er opptatt av å se mine medarbeidere og hjelpe dem selv til å se sine sterke sider og sine utviklingsarenaer.

Av de jeg nå er leder for blir jeg beskrevet som en støttende, lyttende og utfordrende leder som gir nye impulser og refleksjoner.

4. Hvordan kan du i lederrollen som biskop være med å realisere Den norske kirkes visjon?

Mer himmel på jord er en vakker og krevende visjon.

Det er en visjon som utfordrer oss til se medmennesker, til å se den som lider, den som sulter den som er redd, den ensomme.

Det å bli sett er å åpne himmelen for den som blir sett. Mer himmel på jord handler for meg om å bygge fellesskap som tåler ulikhet, som ikke tåler urettferdighet og som ikke slutter å invitere inn i fellesskapet.

Jeg har ganske lett for å engasjere folk, tenne gløden i det å ville være med. Som biskop tenker jeg at dette trekket ved meg kan inspirere til å se, til å tenke nytt, til å ville kjempe mot urettferdighet. Som biskop skal jeg selv være forbilde i det å se og jeg skal inspirere medarbeidere til å se. Sammen skal vi se og sammen skal vi formidle håp og Guds nåde. Jeg ønsker virkelig å bidra til at alle som søker til kirken i Sør-Hålogaland kjenner at kirken er et trygt sted å være.

5. Hva ser du som hovedutfordringer og muligheter i Den norske kirke i tiden framover, og særlig i forhold til Sør-Hålogaland som folkekirke-bispedømme?

Slik jeg ser det er rekruttering til kirkelige stillinger en hovedutfordringene for kirken de nærmeste årene. Vi trenger medarbeidere for å kunne være den nære og åpne kirke.

Som en landsdekkende folkekirke skal vi være til stede der folk er og i vårt bispedømme er folk på øyer, i byer, i bygder og på fjellgårder.

Det vil også være en utfordring for oss som kirke i Norge å fordele de økonomiske ressursene vi har på en slik måte at vi kan være en nær kirke alle steder.

En annen av de store utfordringene er å møte barn og ungdom med et språk de forstår og tilrettelegge for møteplasser som de kjenner seg trygge og hjemme i.

Ny kirkelig organisering kan gi gode muligheter til noe bedre ressursutnyttelse lokalt. For å lykkes der må vi få gode ordninger som sikrer like arbeidsvilkår og god merkantil og åndelig ledelse.

Den store muligheten vi har fått i våre hjerter og hender er å fortsatt formidle tro, håp og å vise kjærlighet. Jeg «lener meg» ofte til ordene i Jer. 29 – *Jeg vil gi dere framtid og håp*. Det er den store framtidsmuligheten og den store nåtidsmuligheten.

6. Hva vil du særlig legge vekt på i tjenesten som biskop og hva er kjernen i din forkynnelse?

Det viktigste for meg som biskop vil være å inspirere til tjeneste, til nytenking og aktiv tilstedeværelse.

Som biskop vil det være særdeles viktig for meg å være tilstrekkelig til stede for mine medarbeidere. Jeg vil være avhengig av gode proster, gode kirkeverger og en god administrasjon ved bispedømmekontoret – det er vi som skal være ledere sammen i Sør-Hålogaland. Jeg vil legge vekt på å nettopp det å se mine medarbeidere, alle kirkens ansatte og frivillige, se menighetene og se samfunnet som vi er en del av. Jeg ønsker å være synlig og tydelig til stede i det offentlige rom og i de rolige samtalerom.

Kjernen i min forkynnelse er Kristi nåde som er gitt til oss alle. Vi er alle en del av det store nådefellesskapet. Dåpen blir viktigere og viktigere for meg – der viser Gud at vi blir tatt imot av de nådige hender som bærer oss gjennom livet og døden. Gjennom min forkynnelse ønsker jeg å formidle at vi mennesker er elsket, omfavnet og utfordret av Gud.

I forkynnelsen er det viktig for meg å være kontekstuell – se og ta på alvor den sammenhengen vi er en del av nå.

Når vi går ut av kirken ønsker jeg at vi skal gå med den vissheten og opplevelsen at vi er ønsket, ansvarliggjort og er reist opp. Vi skal kunne løfte blikket og se framover når vi går videre etter et møte med kirken, gudstjenesten eller kirkelige medarbeidere.

7. Hva tenker du kan bli spesielt utfordrende for deg i rollen som biskop?

Det vil alltid være en utfordring for en leder å klare å prioritere medarbeidere framfor sakspapir. Det vil være en utfordring som gjelder meg også.

En tydelig og god rolleavklaring i møte med andre aktører i det kirkelige lederskap vil være viktig for meg.

8. Hva kan du med din kompetanse tilføre Sør-Hålogaland bispedømme og bispekollegiet?

Min lederkompetanse er erfaringsbasert og den er resultat av forskning og litteratur. Jeg har i tillegg en tydelig distriktstkompetanse etter å ha vært prest langt fra stiftsstadene og store byer i 36 år. Jeg kjenner godt til folkekirken på grunnplanet. Det vil være en viktig kompetansefaktor jeg kan bidra med. Jeg har lang erfaring med mediekontakt og har

relativ lett «tilgang» til media. Jeg mener at denne kompetansen også er viktig for vårt eget bispedømme og for bispekollegiet.

9. Hvordan vil du være samlende og ivareta mangfoldet i bispedømmet?

Jeg er romslig av natur og jeg mener jeg har en sterk rettferdighetssans. I nåværende prosti har vi klart å møte hverandre på tvers av teologiske «skillelinjer». Jeg har bidratt til å gi de såkalte sterkt konservative prestene og de såkalt liberale prestene tilstrekkelig rom uten at de har utestengt hverandre. Jeg forventer respekt og jeg forsøker å møte folk med respekt. Jeg er ikke redd for meningsmangfold.

I mitt liv har jeg vært gjennom en lang teologisk reise fra Normisjon, FBB til å være glad i og kjenne meg hjemme i den kulturåpne folkekirken. Det betyr at jeg kjenner språket og tenkingen til de aller fleste av de såkalte teologiske posisjonene. Det mener jeg gir meg en mulighet til å forstå og å utfordre på en samlende måte.

10. Hva motiverer deg til å gå inn i tjenesten som biskop?

Jeg ønsker virkelig å være med på å bidra til at kirken i Sør-Hålogaland fortsatt kan formidle den kristne tro på en troverdig måte. Jeg ønsker å bidra til en Kristusbegeistring.

Jeg ønsker å bidra til at kirken i vårt bispedømme kan bli mer synlig og mer aktiv i møte med kulturlivet, i møte med næringslivet, i møte med naturvern og i møte med media. Som kirke vil jeg at vi sammen skal bidra til å gjøre det vi kan for at våre lokalsamfunn kan være bærekraftige med hensyn til natur, næring og fellesskap. Jeg tenker om meg selv at jeg har kvaliteter som kirken i Sør-Hålogaland kan dra nytte av nå.

11. Hva er ditt forhold til samisk språk og kultur?

Jeg har aktivt bidratt til at samisk språk skal høres i alle våre gudstjenester i prostiet. Jeg har deltatt på konferanser ved det sørsamiske senteret i Hattfjelldal og vi har i flere år feiret Samefolkets nasjonaldag den 6. februar i prostikirken i Sandnessjøen. De siste to årene har joik vært en naturlig del av gudstjenesten.

At samiske språk og kulturuttrykk får en naturlig plass i kirken er viktig for majoritetssamfunnet og for urbefolkningen. Som kirke har vi fortsatt et langt stykke av forsoningens vei å gå i møte med urbefolkningen i Norge.